

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Bc. C. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 9. 2022, č. j. MV-123897-6/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domnívá, že po skončení jeho služebního poměru dne 31. 7. 2003 mu žalovaný neumožnil vybrat si mezi příspěvkem za službu [§ 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (**zákon č.186/1992 Sb.**)] a starobním důchodem.
2. V nyní projednávané věci žalobce podnětem ze dne 18. 11. 2020 usiloval o přezkoumání již vydaných rozhodnutí ve věcech služebního poměru o nepřiznání příspěvku a službu a doplacení rozdílu mezi nenáležícím příspěvkem za službu a starobním důchodem. Ve stejné věci žalobce doručil žalovanému další podání ze dne 9. 5. 2022. Ředitel odboru sociálního zabezpečení žalovaného (**ředitel**) v návaznosti na tato podání dne 18. 5. 2022 zahájil přezkumné řízení stran rozhodnutí ředitele o nepřiznání příspěvku za službu ze dne 20. 3. 2007, které nabylo právní moci dne 29. 12. 2014, tzn. až po rozhodnutí ministra

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vnitřní o odvolání ze dne 19. 12. 2014¹. Následně, usnesením ze dne 20. 6. 2022 (**prvostupňové rozhodnutí**) ředitel posoudil podání žalobce ze dne 18. 11. 2020 a 9. 5. 2022 jako zjevně právně nepřipustné, a řízení zastavil dle § 179, § 181 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (**zákon o služebním poměru**) za subsidiárního použití § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (**správní řád**).

3. Žalobce se proti usnesení odvolal. Ministr shora specifikovaným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) usnesení ředitele ze dne 20. 6. 2022 zrušil, jelikož ředitel nebyl oprávněn posuzovat podnět žalobce k přezkumu rozhodnutí (§ 193 odst. 2 zákona o služebním poměru) a řízení zastavil [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Dle ministra uplynula čtyřletá lhůta k zahájení přezkumného řízení co do rozhodnutí ředitele ze dne 20. 3. 2007, které nabylo právní moci 29. 12. 2014, již 29. 12. 2018 (§ 193 odst. 4 zákona o služebním poměru). Proto nebylo možné k podnětu žalobce po tomto datu zahájit přezkumné řízení.
4. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu pro náhradu škody, která vznikla nepřiznáním příspěvku za službu k civilnímu soudu. Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 6. 12. 2022 pro nedostatek věcné příslušnosti zastavil řízení o žalobě a poučil žalobce, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může podat žalobu ve správním soudnictví u Městského soudu v Praze. Usnesení nabylo právní moci 21. 1. 2023.
5. Žalobce podal žalobu 8. 2. 2023. V ní tvrdí, že při souběhu nároku na příspěvek za službu a starobní důchod mu náleží dle jeho volby příspěvek za službu nebo důchod. V důsledku chyby v zákoně a vadné aplikační praxe odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2006, č. j. 3 As 14/2006-115) mu nebylo umožněno vybrat si, zda zamýšlí pobírat příspěvek za službu, který by byl cca o 4 tis. vyšší, nebo starobní důchod. Ministerstvo nemá pravdu, pokud uvádí, že si žalobce vybral pobírání starobního důchodu. Služební funkcionáři ho v roce 2003 mylně informovali, že nemá nárok na příspěvek za službu. Ředitel ani ministr dosud v rozhodnutích vydaných v tomto řízení nevyřešili otázku, zda mu ministerstvo umožnilo zvolit si mezi starobním důchodem a příspěvkem za službu ve smyslu § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. K tomu žalobce předložil kopie dopisů odboru sociálního zabezpečení žalovaného z let 2004 a 2005. Dále se žalobce domnívá, že byl diskriminován, jelikož příslušníci Policie ČR, kteří odsloužili méně roků než on, po změně aplikační praxe odboru sociálního zabezpečení žalovaného, příspěvek za službu pobírají. Žalobce se cítil nezaviněně vtažen do soukolí pochybení státu, k jeho tíži, újmě a škodě. Ministr v napadeném rozhodnutí uvedl zjevnou nepravdu. Soud se dle žalobce musí zabývat příčinnou souvislostí mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody.
6. Dne 17. 2. 2023 žalobce zaslal soudu podání, v jehož příloze obsáhl dopis ministrovi vnitra ze dne 29. 12. 2022, na který neobdržel odpověď. Dále informoval soud, že 15. 1. 2023 podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 další žalobu. Dne 20. 2. 2023 soudu zaslal informaci stran usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2023, č. j. 17 C 119/2022-8, ve věci jeho jiné obdobné žaloby. Obvodní soud rozhodl o své věcné nepřipustnosti a o postoupení věci řediteli odboru sociálního zabezpečení žalovaného. Dále v tomto dalším podání zopakoval argumenty žaloby.

¹ Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze, stejně tak jako Nejvyšší správní soud (NSS) zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku městského soudu (rozsudek ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 101/2016-26).

7. Žalobce soudu dosud zaslal přes třicet dalších podání, v nichž dílem argumentoval stejným způsobem jak v žalobě, dílem soud informoval o dalších paralelních řízeních, které v této jeho záležitosti vede.
8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 3. 2023 navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Jelikož žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, soud ho za účelem rozhodnutí věci nařídil. Žalobce u jednání setrval na své žalobní argumentaci. Zejména podrobně popsal kořeny sporu, které vyústili v podání nynější žaloby. Opakovaně zdůrazňoval, že v mu žalovaný dosud neumožnil svobodnou volbu mezi pobíráním starobního důchodu a příspěvku za službu.
10. Žalovaný se z jednání omluvil.
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud si je vědom poněkud komplikované situace žalobce v jeho spořech o přiznání výsluhového příspěvku. Nemůže však pominout, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud totiž nemůže žalobní argumentaci dotvářet. Žalobce měl tvrdit konkrétní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobní body měl vztáhnout k jádru napadeného rozhodnutí.
13. V žalobě a navazujících podáních učiněných ve lhůtě k podání žaloby žalobce jen a pouze obecně polemizoval s dosavadním postupem ministerstva v jeho letité věci, zejména opakovaně zpochybnil dvacet let starou aplikační praxi odboru sociálního zabezpečení žalovaného, v jehož důsledku mu měla vzniknout škoda ve výši rozdílů mezi jemu skutečně vyplaceným starobním důchodem a částkou, kterou by mohl obdržet za téže období jako příspěvek za službu.
14. Tato argumentace se ovšem míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný napadeným rozhodnutím jen a pouze, lapidárně řečeno, rozhodl o tom, že přezkumné řízení stran původního rozhodnutí nelze po uplynutí prekluzivní lhůty zahájit. K tomu se měly vázat žalobní námitky. Žalobce však ve lhůtě pro podání žaloby (a dokonce ani posléze) konkrétními argumenty nezpochybnil důvody, pro které ministr zrušil usnesení ředitele o zastavení řízení a sám pro uplynutí prekluzivní lhůty přezkumné řízení zastavil. Úkolem soudu není a nemůže být, aby za žalobce vytvořil relevantní žalobní body, které by se vymezovaly proti rozhodovacím důvodům napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce nedokázal formulovat jedinou námitku, která by byla schopna zpochybnit důvody pro zastavení přezkumného řízení, soudu nezbylo, než žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Jelikož k objasnění a přezkumu rozhodovacích důvodů žalovaného nesměřoval ani žádný z návrhů na dokazování, soud zamítl i tyto návrhy.
16. Jen pro pořádek soud dodává, že mu je případ žalobce znám. V jeho věci soudy již opakovaně rozhodovali (např. rozsudky NSS ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 Ads 113/2012-31, a ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 101/2016-26; srov. také usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Ad 2/2021-71). Již z obsahu těchto rozhodnutí je patrné, že soudy v žalobcově kauze opakovaně podrobně zkoumaly, zda v jeho věci došlo k pochybení. Žádná podstatná pochybení neshledaly. Uzavřely, že nárok žalobce na příspěvek za službu zanikl. V nyní projednávané věci – která má v rovině správního řízení pouze procesní charakter – soud nemohl tyto závěry měnit.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu